

guro com el no-res tenebrós de l'eternitat caòtica, quan revolotejava a l'entorn del Deu immutable, en espera de pasmoses transformacions. Jo me'l figuro com la transparent goteta, que abans de saltar al fons de bauma frescal ansia un raig de sol que la fassi brillar com una perla mostrant-ne aixís sa bellesa passatgera. Jo me'l figuro com una flor boscana, la qual anyora la pietosa mà que deuria col·locar-la als peus de la Santa Verge.

¡Mireu-lo!..... sa blancor el denuncia. Es com l'ànima infantina que ha sentit en el fons del seu si un poderós impuls per a gaudir de sa potencialitat, i vol llençar-se en el mar impetuós de la vida.

¿No'l sentiu, pobre paper, com pidola idees? ¿No les escolteu ses quimèriques il·lusions? Vol que damunt seu restin enmotllades per mà d'artista coses grans; jatsia concepcions genials, jatsia descobriments sensacionals, jatsia mots regeneradors de divinal revel·lació.

¡Qui podés, oh paper blanc, capir-la la veemença de ton anhel!

Mes, digas-me: ¿perquè vols eixir de ta blancor ara que'ts net i immaculat?..... Car si en lloc de maravelles queden damunt teu estampades idees barroeres, mesquines o deplorables passions, ¿te l'haurán apaivagada allavors eixa set ardorosa, eix afany invencible envers lo desconegut?

Empró vull contestar-te. Ja que sents aquest impuls a la vida, ja que es tan lloable ton dalé, vull omplir-te; i omplir-te no de res de l'enteniment, car l'enteniment requereix linies rectes i limitacions, mes tú no ets pas paper ratllat. Tú poc necessites res de l'intel·ligència humana, ja que ta aspiració es indefinida com indefinida es ta blancor, i la potencialitat que de tu ressorgeix no pot pas esser limitada per cap ratlla.

Jo ara vull escriure quelcom damunt teu; no pas res de paraules superbes, coses vanes, sentencies tontes. Vull escriure un mot que es poesia, que es patria, que es amor, que está molt per damunt la petitesa de nostre saber i del tot allunyat de les humanes passions. Aquest mot que vull escriure, que joestic prou convençut satisfarà per complert ton viu desitj, es un mot infinit, es un mot immortal, es un mot gran, molt gran, i per cert ben petit. Vet-el aquí:

¡Deu!

MONTSERRAT.

MUNDIALS

Mort d'un il·lustre diputat anglès.—L'Església catòlica d'Anglaterra acaba de sufrir la triste pèrdua del jove diputat Sir *Mark Sikes*, secretari de les conferències de la pau. Era tan reconeguda la seva amplia competència que's parlava d'ell com del pròxim successor de Lloyd George, i tan arrelades i pràctiques eren les seves virtuts que, durant sa estada a Londres, cada dia a la matinada se'l veia a la catedral de Westminster per a ajudar la missa i rebre la Sagrada Comunió. ¡Hermós exemple pels homes públics e il·lustrats de la nostra nació... que s'avergonyeixen de mostrarse públicament cristians!

Progrés del Catolicisme als Estats Units.—Es verament admirable la creixença de la nostra Santa Religió als Estats Units. Segons l'última guia oficial Catòlica hi ha 17.735.553 catòlics, que donen un augment de 186.229 en un any; 21.019 sacerdots; 8.944 alumnes en els seminaris; deu mil 608 parroquies amb Srs. Rectors residents, havent-se'n establert l'últim any 143 de noves. Compta ademés amb 5.573 missions amb església i assistència regular de sacerdots, amb uns 211 colegis catòlics per nens i joves, 700 acadèmies per nenes i senyoretas, 5.852 escoles parroquials, 296 escoles per Orfes i 221 asilos per vells. Mereix especial menció la célebre Universitat Catòlica que sens dupte está destinada a produir un be inmens an aquells Estats, i per la qual prenen un veritable interès el Sant Pare, Srs. Bisbes i tot el clero i poble catòlic.

Aquest any solsament s'han recollit com al·moina 100.000 dolars, als quals deuen afegirshi els 95.000 donats pel Cardenal Gibbons, com a fruit dels seus regals personals, estalvis i guanys de les nombroses obres. Els 50.000 dolars que li ofereixen els fidels amb ocasió de ses bodes d'or, les regala també a l'esmentada Universitat.

La força de la religió Catòlica entre els enemics de Jesucrist.—A mida que s'exten l'Evangeli del Salvador a tots els recons del mon, es registren noves conquestes en els cors dels enemics més declarats de l'Església. Entre aquestes debem fer esment del gran poeta mexicà *Amado Nervo* qui havent-se convertit al Catolicisme avans de sa última enfermetat, morí arrepentit amb un Sant Crist a la mà, invocant la misericòrdia del Senyor; del leader del radicalisme de Colòmbia

